Lugemine.

Motto:
Köik ei mahu marjamaale,
muist peab ikka karjamaale.

Tarkus on parem kui raha.

Olivad kord kolm wenda, need jätsivad oma elupaiga, perekonna ja isamaa maha ja läksivad kaugele maale, et rohkem tarkust ja teadmist korjata, kui see isamaal wõimalik oli. Pikka rändamise ja otsimise järele juhtusivad nemad wiimaks kuninga juure, kes oma tarkuse ja teadmise poolest ligidal ja kaugel wäga kuulus oli ja teiseks Salomoniks hüüti.

„Mis otsite teie, noored mehed minu juurest?“ küsis kuningas lahkeste. „Tarkust ja teadmist,“ wastasivad wennad. „Noh,“ ütles kuningas, „siis töstan mina teid oma teendriteks; jääge minu

juure ja pange inimeste tööd ja toimetust eneste ümber hoolega tähele ja teie saate leidma, mis teie otsite.“

Wennad astusiwad nüüd kuninga teenistusesse, ilma et neile midagi palka oleks antud. Ühe aasta pärast ütles wanem wend: „Meie oleme juba küll siin olnud, oleme oma elupaiga mahajätnud ja ei ole omadest hoolinud. Mis oleme meie siin teenind? Meie oleme ühe aasta üsna muidu teenimud ja ei ole teaduste ja tundmiste poolest mitte palju rikkamaks saanud. Nüüd on juba aeg, et meie koju läheme.“ Nemad pidasiwad nõnu ja paluswad teisel pääwal kuninga käest luba, koju minna. Kuningas wõttis nende palwet kuulda ja lasi oma raha ministrit kutsuda ja käskis teda, kolmsada kuldraha tuua; siis ütles tema wendadele: „Teie olete mind aastaste teenimud ja mina jättan nüüd teie lahkumise tunnil teie eneste hooleks walida, kas tahab igaüks enesele palgaks aastase teenistuse eest sada kuldraha ehk kolm tarkuse sõna, mis mina temale tahan anda.“ Wennad wõtsiwad nõuks, ennemine raha wõtta, kui tarkuse sõnu. Seda otsust andsiwad nemad kuningale teada ja igaüks sai sada kuldraha. Pärast seda lahkusiwad nemad kuninga kojast ära ja läksiwad teele. Kui nemad

Eesti-ma rahwa Kalender 1876, lk. 22